

ДО ИСТОРИЧЕСКИТЪ МЪСТА ВЪ БЪЛГАРИЯ

Асенова крепостъ

Напустнахме село Перушица, като се поклонихме мислено предъ паметъта на падналитѣ герои. Потеглихме за Станимака.

Автомобилътъ ни понесе по равното поле. Летимъ изъ Тракийската равнина право къмъ Пловдивъ. Отъ дветѣ страни на шосето гледаме само лозя, овощни градини и тютюнища. Скоро настѣпиха и оризищата. Предъ насъ стърчатъ Пловдивскитѣ тепета, отдѣсно се издигатъ стрѣмно като грамадна стена Родопитѣ, а далече на северъ се синѣятъ Сръдна-гора и Стара-планина.

Минахме презъ Пловдивъ, безъ да се спремъ. Отправляме се пакъ право къмъ Родопитѣ, въ политѣ на които се вижда, сгушенъ между градини, гр. Станимака. Шосето е право като опънатъ конецъ. Отначало пакъ летимъ сръдъ оризища. Ето че настѣпватъ и лозята. Лозя, лозя, лозя. Наближаваме града. Лозята се смѣниха съ черничеви градини. Въ Станимака е особено развито бубарството. Пашкули, вино и тютюнъ — ето поминъка на хората тукъ.

Станимака е старъ, доста голѣмъ градъ, който сега се урежда. Застроенъ е отъ дветѣ страни на бистрата и пѣнлива рѣка Чая, току до политѣ на Родопитѣ.

Дветѣ части на града сж съединени съ хубавъ мостъ. Предъ него е дивно красива картина. Родо-